भ० पुण्यो महेति ॥ स राजा लोकस्य स्थितये मर्य्यादायै जज्वाल दीप्तवान् प्रतापवान् बभूवेत्यर्थः यथा अध्वरे यज्ञे अभिप्रणीतो मन्त्रेण संस्कृतो ऽग्निर्ज्वलति अग्निज्वलनमपि लोकस्थित्यर्थं स्यात् यदुक्तं अग्नौ प्रागाहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते। आदित्या ज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजा इति उभयोर्विशेषणमाह पुण्यः पुनातीति पुण्यं धर्म्मः नाम्न्यन्येतिक्केति सूत्रेणान्येऽपि कृतः प्रयोगाः स्युरिति सूचितं तेन पूधातोर्डुण्ये टेर्लोपोडितीति टे र्लोपः पुण्ययोगात् पुण्यः अर्शआदित्वादः। पुण्यं धर्म्मे मनो ज्ञे च पावने च प्रयुज्यते। महतां ब्रह्मणां समूहेन जुष्टः सेवि तस्तेन प्रीतो वा ब्रह्मा विरिञ्चिद्विजयोरिति विश्वः। शङ्खे तैले तथा मांसे वैद्ये ज्यौतिषिके द्विजे। यात्रायां पथि निद्रायां म हत् शब्दो न दीयत इति निषेधान्महता ब्रह्मसमूहेन जुष्ट इति वा विगृह्यते। महांश्चासौ ब्रह्मसमूहजुष्टश्चेति वा यद्वा म हद्ब्रह्म तपो येषां तेषां समूहेन जुष्टः। वेदस्तत्वं तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिरित्यमरः। यद्वा अमहा अस्येव विष्णोरिव म हस्तेजो यस्यासावमहा इतिपृथक् पदं। यद्वा मह्यते पूज्यते ऽसौ महास्त्रासुसिति कर्म्मण्यस्। यद्वा अमोरोगस्तं हन्तीत्यमहा त स्मिन् राजनि सति लोकानां व्याधिभयं नासीदित्यर्थः। आरो ग्यमपि कविभिर्वर्ण्यते तथाच कालिदासः जनपदे न गदः पद मादधावभिभवः कुत एव सपत्नज इत्यग्नेर्व्याधिहन्तृत्वमस्त्येव। श ङीञि जुषमुदि सेवे ईदित्वान्नेम् डीश्वीदितीम् निषेधः। नाके स्वर्गे सीदन्तीति नाकसदो देवाः पूर्व्ववत् क्विप् तेषां सन्तर्पणः ग्रहनन्दीति घेऽनः ढघेकृतीति ढे षी सम्यक् तर्पणं यस्मादिति विद्यमानसम्बन्धे षष्ठीत्यन्ये। कं सुखं तद्विपरीतमकं नास्त्यस्मि